

BÖLÜM BİR

PERVANE AKIMI

Önce kokpitte bir ışık yandı, ardından motordan bir tı-kırtı geldi. Bu cılız “tıkırtıyı” fark edebilmek için uçakları iyi tanımanız gerekirdi. Jimmy Coates uçakları iyi tanırdı ve bu sesin bela anlamına geldiğini bilirdi. Araba kullanırken benzininizin bitmesi sakıncalıdır ama küçük bir uçağın içinde binlerce metre yükseklikteyken, sonuçları ölümcül olabilir.

Jimmy paniklemedi. Zaten üç saatten beri bunun olmasını bekliyordu. Atlantik Okyanusu'nun ortasına kadar gelmişti. Uçağı denize indirmek ustalık gerektirse de o başaracağından emindi. Falcon 20 denize inecek şekilde tasarlanmamıştı, ama Jimmy cup diye dalgaların arasına indiğini hayal etti. Bir taraftan da iniş için en mükemmel açığı hesapladı. Bacak kaslarından yayılan sıcaklık, omuzlarına kadar tırmandı. Jimmy hayatının en uzun yüzüşüne hazırlanmaktaydı.

Dişlerini sıktı, kokpitten dışarı baktı. Suya inmenin faydasız olduğunu biliyordu. Avrupa'ya ulaşmasına daha çok vardı. Başını yukarı kaldırdı, gözlerini kısarak göğü süzdü. Aradığı şey oradaydı; ticari bir uçağın gölgesi Falcon 20'nin üstüne düştü.

“İşte sana fırsat,” diye fısıldadı. Benzin göstergesine son bir kez baktı. İbre kırmızı çizginin dibine kadar düşmüştü. *Benzini düşünme*, diye emretti kendine. *Benzin yeterli. Yeterli olmak zorunda.* Falcon yükselişe geçti.

Elini kontrol panelinin üstünde gezdirdi. Avuçları kanla kaplıydı; düğmelerin üstü kararmış, pıhtılaşmış kanla yapış yapıştı. Elleri iyileşmeye başlamıştı. Bunu hissedebiliyordu. Artık canı yanmıyordu, duyguları acıyı bastır-mıştı. Ellerine baktığında, siyah ve kırmızıya bürünmüş, parçalanmış derinin altından grimsi bir katmanın belir-diğini gördü.

Airbus A490 modeldeki uçağın yanında, Jimmy'nin Falcon'u, bir hipopotamın sırtına konmuş bir sineği andı-rıyordu. Jimmy uçağın devasa boyutları karşısında şaşkı-na dönmüştü. Uzunluğu neredeyse yüz metre kadardı ki kanat açıklığı yüz metreden bile fazla olmalıydı. Uçaktan yayılan yoğun titreşimleri göğsünde hissetti.

Uçağın tam altına geçmek beklediğinden daha kısa sür-müştü. Falcon'un tavanıyla Airbus'un iniş takımları arasın-da yalnızca birkaç metre vardı. *Umarım işe yarar*, diye dü-şündü Jimmy. Derin bir nefes aldı, sonra öne eğilip içinde-ki o tanıdık vızıltının gelmesini bekledi. Eninde sonunda geleceğini biliyordu. Gelmek zorundaydı.

Bütün dikkatini o sesin kaynağına, midesiyle bel ke-miğinin arasındaki noktaya odakladı. Programlanmasının vereceği güce ihtiyacı vardı. Bunu onun planladığını bili-yordu. Çünkü Jimmy böyle bir çılgınlığı ucundan bile ge-çirmezdi.

Sonra, aniden fişkıran bir gayzer gibi, kasları enerjile doldu. Kolları pamuk gibi hafifledi. Ensesinde vızıltılar işitti, beyni kafatasının içinde zonkluyordu. Neşe ve öfkeyi bir arada yaşıyordu Jimmy. *Kurtuldum*, dedi kendi kendine. Ancak kafasının içinde beliren cılız bir ses, içindeki bu zapt edilemez gücün onu aynı zamanda yavaş yavaş yok edeceğini söylüyordu...

Jimmy, yanında duran kumanda koluna asıldı. Uçağın burnu birden jete doğru döndü. Neredeyse çarpışıp alev alacaktı, ancak Falcon ani bir hava akımına kapılarak önce alçaldı, sonra tekrar yükseldi. Bu hava akımı, jet uçak motorlarının pervanelerinden çıkan rüzgârdan kaynaklanıyordu.

Jimmy hemen Falcon'un motorlarını kapattı. Vızıltı susmuştu. Ama şimdi de jet uçağın gürültüsü ve sert rüzgârın uğultusuna dayanmak zorundaydı. Güçlü bir türbülansla koltuğunda savruldu. Uçuş koluna daha sıkı sarılarak uçağı dengelemeye çalıştı. Havada sörf yapıyordu.

“Hey, şuna bir baksana Pritchie!” dedi, jet uçağın pilotu koltuğunda öne kayarak. Sandviçinden bir marul parçası yere düştü. Gözlerine kadar indirdiği kepiyle yardımcı pilot hiç ilgilenmiş görünmedi. “Bu nedir?” diye sordu sevimsiz bir sesle.

“Bir mesaj,” diye yanıtladı pilot, sandviçinden bir ısırık daha alarak. “Seyir kontrol. Radarda bir hayalet var.”

“Hayalet mi?” Pritchie istemeye istemeye oturduğu yerde doğrularak kepini başına oturttu. “Bir bip yerine iki bip çıkıyor, onu mu diyorsun?”

“Herhalde beyaz çarşafa sarınmış biri olamaz, öyle değil mi?”

İkisi birden veri iletişim sistemine baktılar. Sonra gözleriyle önlerindeki ekranları taradılar. İkisi de son derece temkinli davranmaya başlamıştı.

“Bir şey buldun mu?” diye sordu pilot. Pritchie başını olumsuzca iki yana salladı.

“Hey, bu da ne? Bir mesaj daha.”

Tekrar iletişim sistemini incelediler. Pilot omuzlarını silkti. “Hay Allah! Ne tuhaf. Bir tür arıza herhalde.”

“Arıza mı?”

“Baksana, hiçbir şey göremedik, şimdi de her şey normalmiş gibi görünüyor.”

“Sanırım bu yüzden onlara hayalet deniyor.”

Bir an göz göze geldiler ve birbirlerinin yüz ifadesinden bunun uçuşu tehlikeye düşürecek kadar önemli bir durum olup olmadığını anlamaya çalıştılar. Sonunda Pritchie gültümsedi.

“Umalım da o gördüğümüz şey motorlarımızdan birinin içine kaçması muhtemel bir kuş sürüsü olmasın,” dedi, kaba bir kahkahayla koltuğunda geriye yaslanıp kepini tekrar gözlerine kadar indirerek.

“Endişelenme,” dedi pilot burnundan bir nefes çekerek. “Ben kızarmış tavuk kokusu falan almıyorum.”

Jimmy, pervane akımının içinde ustalıkla bir şekilde yol almaya devam ediyordu. Kaslarının her seğirişi, uçağın dengede kalması için yapılmış küçük bir ayar değişikliği demektir. Uçağı yavaş yavaş aşağı doğru kaydırıp akımın en

güçlü olduğu orta bölgeye ulaştı. Eğer bunu başarmak istiyorsa, jet uçağına olabildiğince yakın durması gerektiğini biliyordu, böylece radar sistemi iki uçağı tek bir uçak gibi algılayacaktı.

Şimdi tek yapması gereken, Avrupa'ya varana kadar olduğu yerde beklemektir. Nasıl olsa yere inmenin bir yolunu bulurdu. Asıl sorun, geç kalmaktı.

BÖLÜM İKİ

WILLIAM LEE

“Başlayalım mı?” diye sordu Bayan Bennett, sesinde hevesli bir tonla.

Eva Doren, kendisini bir kız öğrenci gibi hissediyordu. Ancak o, on üç yaşındaki akranlarının aksine bir okulda değil, Londra sokaklarının onlarca metre altında, dünyanın teknoloji ve finans konusunda bir numaralı gizli servisi NJ-7'nin sığınaklarından birinde, bir operasyon odasıydı.

Eva, dünyada pek az sayıda kızın böyle bir yerde çalışabileceğine inanıyordu: Kalın tuğlalarla örülmüş, mat gri boyalı üç duvarın tepelerinden elektrik tesisatının renk renk ve yatay bir şekilde dizilmiş kabloları geçiyordu. Dördüncü duvarın üstündeyseniz, koridordaki ışığın içeri girmesini sağlamak amacıyla az bir zaman önce yerleştirilmiş camdan bir bölme bulunmaktaydı.

Kapı yoktu, ark şeklinde bir girişten geçiyordunuz, çünkü NJ-7 Merkezinde kapılara pek rastlayamazdınız. Bu bina, boşaltılması gerektiğinde gizli belgeler kimsenin eline geçmesin diye, iki dakika içinde Thames'in suyuyla dolacak şekilde tasarlanmıştı.

“Birini bekliyoruz sanıyordum?” dedi Eva.

“Bekliyoruz,” diye yanıtladı Bayan Bennett. “Ama geç kaldı. Bu yüzden onsuz başlayacağız.”

Eva, kıvılcı çalan kahverengi saç tellerinin ensesine değmesinden rahatsız oldu ve saçını yeniden toplayarak daha sıkı bir atkuyruğu yaptı. Sonra, gömleğinin üst cebinden bir not defteriyle bir kalem çıkardı. On iki kişilik büyük, camdan bir toplantı masasında oturuyorlardı, ama sadece üç kişiydiler.

Bayan Bennett, onun hemen sağında, dimdik halde oturuyordu. O da saçını sımsıkı atkuyruğu yapmıştı, ama bu, Eva'ninkinden daha uzun bir atkuyruğuydu. Eva onun saçlarını daha gösterişli bulurdu. Zaman zaman da, yaşanan her korkunç olayın onu biraz daha güzelleştirdiğinden şüphelenirdi.

Bayan Bennett, kahverengi kapaklarında yeşil, yatay, kısa bir şerit şeklindeki NJ-7 amblemi bulunan bir sürü dosyayı inceledikten sonra, küçük bir dijital kayıt cihazı çıkarıp masanın ortasına koydu. Cihazın üstündeki bir düğmeye bastı, boğazını temizledi ve ciddi bir sesle konuşmaya başladı:

“Mevcutlar, NJ-7 saha ajanı Mitchell Glenthorne, destek personeli Eva Doren...”

Bayan Bennett toplantıyla ilgili bazı ayrıntıları aktarıırken, Eva da onun tam karşısında oturan Mitchell'i izliyordu. Mitchell'in gözleri her zamanki gibi kederli bir ifadeyle bakıyordu, ama kendisinden 'saha ajanı' diye bahsedilirken gururdan omuzları kabarmıştı.

“Ah! Ve tabii ki ben de buradayım,” diye ekledi Bayan Bennett. “Bayan Bennett, NJ-7’nin direktörü.”

Sözünü bitirirken masanın üstünü bir gölge kapladı. Girişte oldukça uzun boylu bir adam belirmişti. Eva, onun şimdiye kadar gördüğü en uzun adam olduğunu düşündü. Ancak, bu adam ne kaslı bir yapıya sahipti ne de güçlü görünüyordu. O kadar cılız ki, Eva birinin onu çocukluğunda çekip sündürdüğünden kuşkulandı. Adam başını hafifçe eğerek içeri girdi.

“Ah” dedi Bayan Bennett, kuru bir gülümsemeye arkaya dönerek. “Görünüşe bakılırsa misafirimiz bize katılmaya karar vermiş.”

Adam karşılık vermeden Bayan Bennett’in karşısındaki sandalyelerden birini çekip oturdu. Vücudunun geri kalanı gibi ince, uzun bir burnu vardı ve kızıl derilerini andıran yüz hatlarına sahipti. Yan tarafları tıraşlanmış kapkara saçı, onu olduğundan daha uzun gösteriyordu.

“Her toplantımızda bir çocuk bulundurmamak zorunda mıyız?” diye sordu adam ve bacaklarını masanın altına doğru uzattı. Sonra gözlerini Eva’ya dikti. Eva, kalbinin hızlandığını hissetse de hiç kıpırdamıyordu. Duygularını gizlemeyi öğrenmişti. “Mitchell’in burada olmasının gerekliğini anlayabilirim, ancak, ee...”

“Eva...” dedi Eva. Ayağa kalkmak zorunda hissetti, ama kendini engelledi. Çünkü, bu dev adam karşısında kendini daha küçük hissetmesinden başka bir işe yaramayacaktı. Ayağa kalkmak yerine, gözlerini not defterine indirip bir şeyler çiziktirmeye başladı.